

Молодший сержант Іван ЗАЄЦЬ: “Бойовий досвід дає зрозуміти справжню ціну миру...”

МОї перші враження від знайомства з учасником бойових дій у зоні проведення АТО, військовослужбовцем Котелевського РВК Іваном Заємцем: людина твердого характеру, рішуча і наполеглива.

ПІСЛЯ закінчення у 2005 році Великорублівської середньої школи Іван упродовж року проходив строкову службу у внутрішніх військах України, в Харкові. Після звільнення підписав трирічний контракт на службу в батальйоні внутрішніх військ у Полтаві. В його обов'язки входило патрулювання вулиць обласного центру в складі патрульно-постової служби.

“У 2014 році, коли була оголошена третя хвиля мобілізації, отримав повістку з райвійськкомату, – ділиться спогадами Іван Володимирович. – Працював тоді у службі охорони в Одесі. Повернувся до Великої Рублівки і в серпні відбув для проходження військової служби у складі 92-ї окремої механізованої бригади, яка дислокувалась у селі Башкирівка Чугуївського району Харківської області. Протягом кількох тижнів у навчальному центрі пройшов курс спеціальної підготовки”.

Потім Івана направили у містечко Старобешеве, що неподалік Іловайська. Не приховує, що й досі від побаченого там холоно у грудях: “Нам, групі військових 92-ї окремої механізованої бригади, поставили завдання вивозити з поля бою убитих сепаратистами українських військових, надавати допомогу важкопораненим, вертольотами відправляти їх, супроводжувати у військовій шпиталі Харкова, Дніпропетровська”.

З оточення під Іловайськом наші військові виходили групами, продовжує спогади Іван Заєць, багато з них зовсім не орієнтувались на місцевості, вибиралися з пекельного кільця лісом, полем, де росли соняшники. “Поразці та мобільному зв'язку до нас надходили від командування повідомлення про місце їх перебування. Ми виїжджали на пошуки. Коли Старобешеве захопили російські найманці, наша бригада змушена була звідти вийти, повернутися на місце постійної дислокації і через два тижні взяти курс на Луганський напрямок, щоб обороняти місто Щастя”, – розповідає Іван Заєць.

У складі 92-ї окремої механізованої бригади впродовж року молодший сержант Іван Заєць визволяв від бо-

йовиків Щастя, Трьохізбенку, Станицю Луганську, Сватове та інші населені пункти Луганщини.

Саме у Щасті в 2015 році, коли оголосили четверту хвилю мобілізації, наш земляк підписав піврічний кон-

✓ Іван Заєць.

тракт для подальшого проходження військової служби.

“Так трапилося, що у вересні, коли чотири наших бронетранспортери поверталися після чергового бою із сепаратистами з Трьохізбенки до Станиці Луганської, по одному з них із ворожої засідки пролунали постріли, – продовжує мій співрозмовник. – Я саме сидів на цій бронемашині. Внаслідок підриву БТР отримав поранення. Після трьох місяців лікування і реабілітації (спочатку – в Харківському, пізніше – у Полтавському шпиталях) знову продовжив військо-

ву службу в зоні проведення антитерористичної операції, у знайомому вже для мене місті Щастя. На той час у Станиці Луганській, що неподалік, облаштували пропускний пункт, тож ми контролювали пересування цивільного населення. Оскільки велися періодичні обстріли, головним було, щоб люди ні в якому разі під них не потрапили”.

У липні 2016 року, після закінчення піврічного контракту, Іван Заєць звільнився з армії. Рік пропрацював у Котельві охоронцем у “Маркетопті”. У 2017-му придбав у цьому селищі будинок. Разом із дружиною Мариною виховують чотирнадцятирічну донечку Анастасію та трирічного синочка Владислава.

Одного разу, спілкуючись із військовослужбовцями Котелевського РВК, чоловік дізнався про вакантну посаду начальника відділення зв'язку. Тоді Івану й запропонували вступити до 179-го навчального центру військ зв'язку в Полтаві. Після навчання повернувся у Котельві і в райвійськкоматі отримав посаду начальника відділення зв'язку та інформатизації, начальника радіостанції, де служить і нині.

Учасник бойових дій Іван Заєць нагороджений відзнакою Президента України “За участь в антитерористичній операції”, медаллю “Учасник АТО”. “Кожен, хто побував на тій оголошеній війні, по-справжньому знає ціну миру, – підсумовує Іван Володимирович нашу розмову. – Дуже хочеться, щоб на рідній землі панували мир, спокій і злагода. Вірю, що так і буде”.

Анатолій ДЖЕРЕЛЕЙКО,
журналіст.

✓ На буремному сході.